

CONACUL GREAVESDRAKE

Natalia Arron supraveghează cu ochi critic mutarea surorii ei mai mici înapoi la Greavesdrake. Genevieve fusese exilată câteva luni. Dacă ar fi să judeci după șirul de servitori care intră pe ușă cărând cufere, ai zice că fusese plecată ani de zile.

— O să fie plăcut să dorm din nou în patul meu, spune Genevieve.

Inspiră adânc. Aerul de la Greavesdrake miroase a parchet lustruit, a cărți și a mâncarea delicioasă și otrăvită care fierbe în bucătărie.

— Și patul din oraș este tot al tău, spune Natalia. Nu te preface că ai suportat o povară.

Natalia o studiază pe Genevieve cu coada ochiului. Are obrajii trandafirii și ochii ei violeți strălucesc. Părul lung și blond i se revarsă pe umeri. Lumea spune că ea este frumoasa familiei Arron. Dacă ar ști numai ce gânduri monstruoase trec prin căpșorul ei draguț!

— Acum, că ai venit acasă, fă-te și tu utilă, spune Natalia. Ce se mai șoptește pe la consiliu?

— Povestea a fost spusă așa cum ne-ai instruit tu, răspunde Genevieve. Că regina Katharine a supraviețuit în fața atacului

dat de ursul reginei Arsinoe și că s-a ascuns cu viclenie până se va termina totul. Dar au mai fost și alte povești.

— Ce povești?

— Prostii, în general.

Genevieve face un gest cu mâna. Dar Natalia se încruntă. Prostiile devin adevăruri dacă sunt repetate suficient de mult de mai multe guri.

— Ce fel de prostii?

— Că, de fapt, Katharine nu a supraviețuit. Unii chiar susțin că au văzut-o când a murit, alții spun că au văzut-o când se întorcea acasă, că avea pielea cenușie și plină de noroi, că îi curgea sânge din gură. Au ajuns să-i spună Katharine Moarta-Vie. Ți închipui așa ceva?

Natalia scoate un hohot de râs ca un lătrat. Își încrucișează brațele la piept. E ridicol. Dar tot nu-i place povestea asta.

— Dar ce s-a întâmplat cu ea în zilele alea cât a lipsit? Întreabă Genevieve. Nici măcar tu nu ai aflat?

Natalia se gândește la noaptea aceea, când Katharine s-a întors acasă, plină de noroi și de sânge de la nenumăratele răni. Cum stătea în hol, mută, cu părul negru și murdar acope-rindu-i fața. Arăta ca un monstru.

— Știi destule, spune Natalia și se răsuțește pe călcâie.

— Se spune că s-a schimbat. Cum s-a schimbat? E destul de puternică să înceapă antrenamentul de otrăvire?

Natalia înghite în sec. Nu va mai fi nevoie de antrenament pentru otrăvire. Dar nu spune nimic. Înclină capul și apoi o conduce pe Genevieve pe hol, ca s-o vadă pe Kat cu ochii ei.

Merg împreună în capătul conacului, acolo unde lumina e mai slabă din cauza draperiilor trase și unde nu se mai aud zgomotele făcute de servitorii care cară cuferele lui Genevieve.

Genevieve își pune mănușile de călătorie în buzunarul pantalonilor. Arată foarte elegant cu jacheta ei fină de culoarea cornalinei. Se scutură pe coapse de un praf imaginar.

— Sunt atâtea de făcut! spune ea. Mai e puțin până vin peștorii.

Natalia ridică un colț al gurii. *Peștorii*. Numai că unul singur a cerut o întâlnire cu Katharine. Cel cu părul blond-auriu, Nicolas Martel. Deși Katharine avusese o prestație impresionantă la ospățul otrăvit de la Beltane, ceilalți doi peștori aleseră s-o curteze pe Arsinoe.

Arsinoe, cu fața ei plină de cicatrice, cu pantalonii ei zdrențăroși și cu părul ei tuns și neîngrijit. Nimeni nu putea fi atras de una ca ea. Probabil erau curioși din cauza ursului.

— Cine s-ar fi gândit că regina noastră n-o să aibă decât o solicitare? spune Genevieve, interpretând expresia amară a surorii ei.

— Nu contează. Nicolas Martel e cel mai bun dintre toți. Dacă nu am fi fost aliați de atâta timp cu tatăl lui Billy Chatworth, pe el l-aș fi preferat.

— Pe Billy Chatworth l-am pierdut în favoarea Reginei cu Urs, mormăie Genevieve. Toată insula știe asta.

— Billy Chatworth va face așa cum îi poruncește tatăl său, se răstește Natalia. Și nu-i mai spune Regina cu Urs lui Arsinoe. Nu vrem să se răspândească porecla asta.

Cotesc pe hol și trec de scara care duce spre camera lui Katharine.

— Nu e în camera ei? întreabă Genevieve, văzând că trec de ea.

— Nu se mai știe acum unde e.

O menajeră care duce o vază cu flori albe de leandru se oprește să le facă o plecăciune.

— Unde e regina? o întreabă Natalia.

— În solar, răspunde fata.

— Mulțumesc! spune Natalia.

Apoi îi dă jos gluga de pe cap, dând la iveală părul ei vopsit în blondul familiei Arron, la care se văd rădăcinile castanii.

— Acum du-te și îngrijește-ți părul!

Solarul este o încăpere luminoasă și deschisă, cu multe ferestre descoperite. Pereții sunt văruiți în alb, iar pe sofa sunt o mulțime de perne colorate. Ai zice că nici nu face parte din casa familiei Arron, și de obicei nu e nimeni aici, doar eventualii musafiri. Dar Genevieve și Natalia o găsesc pe Katharine înăuntru, fredonând înconjurată de pachete învelite în hârtie.

— Uite cine e acasă! spune Natalia.

Katharine așază capacul unei frumoase cutii de culoarea purperei. Apoi se întoarce spre ele cu un zâmbet larg.

— Genevieve, spune Katharine. Îmi pare bine că tu și Antonin v-ați întors la Greavesdrake.

Genevieve rămâne cu gura căscată. Nu o mai văzuse pe Katharine de când venise acasă. Și atunci arăta groaznic. Murdară și cu unghiile rupte.

După cum se holbează acum la ea, Natalia își dă seama perfect ce gândește. Unde e fetița cu ochii mari și naivi și cu cocul ei bine strâns? Fata slăbuță care înclină capul și râde doar dacă mai râde cineva?

Oriunde ar fi acea Katharine, aici nu e cu siguranță.

— Antonin, murmură Genevieve după ce își recapătă vocea. A venit deja?

— Desigur, răspunde Natalia. Pe el l-am chemat mai întâi.

Șocată de regină, Genevieve nici nu poate să se îmbufneze. Katharine se apropie de ea și o prinde de talie, iar dacă a observat tresărirea lui Genevieve la gestul neașteptat și neobișnuit, cel puțin nu a arătat-o. Se mulțumește să zâmbească și o trage spre mijlocul camerei.

— Ți plac cadourile mele? întrebă ea, arătând spre cutii.

Toate sunt frumoase, ambalate în hârtie colorată, legate cu funde de satin sau cu pampoane de catifea albă.

— De la cine sunt? întrebă Genevieve. De la pețitori?

— Nu „de la cine”, spune Katharine. „Pentru cine.” După ultimele detalii pline de afecțiune, vor fi trimise la Rolanth, pentru scumpa mea soră Mirabella.

Cu degetul acoperit de mănușa neagră, Katharine mângâie ușor o bucățică de panglică.

— Ne spui ce este înăuntru sau trebuie să ghicim? o întrebă Natalia.

Katharine își aruncă pe spate o buclă de păr.

— Înăuntru ea va găsi multe lucruri. Mănuși otrăvite. Bijuterii toxice. Un bulb uscat de crizantemă înmuiat în otravă, care se deschide când îl pui în ceai.

— Nu poate să meargă, spune Genevieve. Toate vor fi verificate. Nu poți s-o ucizi pe Mirabella cu niște daruri otrăvite ambalate frumos.

— Aproape am reușit să ucidem un naturalist cu un dar otrăvit ambalat frumos, spune Katharine încet.

Oftează.

— Dar s-ar putea să ai dreptate. E doar o mică distracție.

Natalia se uită la cutii. Sunt peste zece, de diverse culori și mărimi. Fiecare dintre ele va fi transportată separat, de un alt curier. Curierii aceia vor trebui schimbați în fiecare oraș, înainte de a ajunge la Rolanth. Cam multă bătaie de cap pentru o simplă distracție.

Katharine termină de scris eticheta cu stele negre și se întoarce. Apoi se așază pe sofaua tapisată cu brocart alb-auriu și întinde mâna după o farfurie cu fructe de mătrăgună. Ia un pumn întreg de fructe, umflându-și obrații, și le mestecă în dinți

până când sucul lor începe să i se prelingă pe la colțurile gurii. Genevieve își înăbușă o exclamație de uimire. Se întoarce spre Natalia, dar aceasta nu are ce să-i spună. După ce i se vindeca-seră rănilor, Katharine începuse să devoreze otrăvuri.

— Tot nu se știe nimic de Pietyr? întrebă ea, ștergându-și sucul de pe bărbie.

— Nu. Și nu știu ce să spun. I-am scris imediat după ce te-ai întors și l-am chemat aici. I-am scris și fratelui meu, l-am întrebat de ce nu vine. Dar nici Christopher nu mi-a răspuns.

— Atunci o să-i scriu eu însămi lui Pietyr, spune Katharine.

Își apasă stomacul cu mâna înmănușată, pentru că fructele de mătrăgună încep să-și facă efectul. Dacă lui Katharine îi venise harul, atunci otrava nu ar fi trebuit s-o afecteze. Dar se părea că acum putea tolera mult mai bine otrava, și consuma atât de multă, de parcă fiecare masă era un ospăț de *Gave Noir*. Katharine zâmbește larg.

— Voi termina scrisoarea înainte de a pleca la templu diseară.

— E o idee bună, spune Natalia. Sunt sigură că vei reuși să-l convingi.

Îi face semn lui Genevieve să plece amândouă din solar. Biata Genevieve! Nu știe cum să reacționeze. Nu e nicio îndoială că i-ar plăcea să fie rea, s-o ciupească pe regină sau s-o palmuiască, numai că regina din fața lor pare că e gata să o palmuiască și ea. Genevieve se încruntă și face încet o plecăciune.

— Deci i-a venit harul? întrebă Genevieve în șoaptă, după ce a urcat scările împreună cu Natalia. Cum a mâncat fructele alea! Dar mi-am dat seama că avea mâinile umflate sub mănuși...

— Nu știu, răspunde încet Natalia.

— Poate abia acum începe harul să se dezvolte?

— Dacă e așa, n-am mai văzut niciodată un har care să se dezvolte astfel.

— Dacă încă nu i-a venit harul, trebuie să aibă grijă. Prea multă otravă... ar putea să-i facă rău. S-o afecteze.

Natalia se oprește din mers.

— Știi. Dar se pare că nu am cum s-o opresc.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Unde a fost atâtea zile?

Natalia se gândește la umbra aceea de fată care intrase pe ușă, cu pielea cenușie și rece. Uneori vede în vis silueta asta, cum se apleacă deasupra patului ei, întinzând spre ea brațe rigide ca de mort. Natalia se cutremură. În ciuda căldurii de vară, și-ar dori să stea lângă foc cu o pătură pe umeri.

— Poate e mai bine să nu știm.

Scrisoarea lui Katharine pentru Pietyr nu are decât trei rânduri.

Scumpul meu Pietyr,

Întoarce-te la mine. Nu-ți fie frică. Nu întârzia.

Regina ta Katharine.

Bietul Pietyr! Îi plăcea să și-l imagineze ascunzându-se undeva. Sau fugind printre tufișuri cu crengi aspre și țepoase care lovesc ca niște bice, așa cum făcuse ea în noaptea aceea când se întâlnise cu el lângă Domeniul Breccia. În noaptea aceea când a aruncat-o în prăpastie.

— Trebuie să îmi aleg cu grijă cuvintele, Dulceață, îi spune ea tandru șarpelui încolăcit pe braț. Ca el să creadă și acum că sunt mica lui regină delicată.

Zâmbește.

— Nu trebuie să-l sperii.

El crede probabil că va fi aruncat în temnițele din subsolul castelului Volroy, dacă se întoarce. Că ea va pune un gardian cu

harul războiului să-l dea cu capul de pereți până când îi va sfărâma creierul. Dar Katharine nu spusese nimănui ce rol avusese el în noaptea aceea. Și nici nu avea de gând să spună cuiva. Nataliei îi spusese că ajunsese din întâmplare pe Domeniul Brecia, după ce fugise panicată de ursul lui Arsinoe.

Katharine stă la biroul ei și se uită pe fereastră. În est, în spațele ultimului vârf al muntelui Stonegall, capitala Indrid Down strălucește în lumina amurgului. În mijloc, cele două turnuri gemene de la Volroy se ridică spre cer, iar marele castel-fortăreață domină toate clădirile. Chiar și munții par piperniciți în comparație cu el, profilându-se ca niște troli striviți de o lumină strălucitoare.

Fructele de mătrăgună îi răscolesc stomacul, dar Katharine nici nu clipește. Trecuse mai bine de o lună de când se cățăraseră cu unghiile de buza prăpastiei, ca să ajungă în inima insulei, iar acum putea suporta orice.

Se apleacă spre fereastră și o deschide. În aceste zile, camelele ei păstrează un miros ușor de boală și de animalele pe care testează otrava. Camera e plină de cuști și colivii, cu rozătoare și păsări, pe mese, de-a lungul pereților. Unele animale zac moarte acolo, așteptând să fie îndepărtate.

Bate cu degetele în cușca de pe biroul ei, ca să trezească șoarecele cenușiu din ea. Acesta nu mai vede decât cu un ochi, iar blana i-a căzut aproape complet de la otrăvurile ei. Katharine îi oferă un biscuit printre gratii, iar șoarecele se apropie să adulmece, dar se teme să-l mănânce.

— Odinioară am fost și eu un șoarece, spune ea și își scoate mânușile.

Bagă mâna în colivie și mângâie încet trupul chel al șoarecelui.

— Dar acum nu mai sunt.

WOLF SPRING

Arsinoe și Jules sunt la masă în bucătărie și taie niște cartofi mici și roșii, când bunicul lui Jules, Ellis, năvălește pe ușă cu familiarul lui, spanielul alb. Ridică spre ele sprâncenele încărunțite și le întinde un pliculeț negru cu sigiliul de ceară al Consiliului Negru.

Cait se oprește din tocatul verdețurilor doar ca să sufle o suviță de păr care îi intra în ochi. Apoi toate trei femeile își continuă treaba.

— Nu vrea nimeni s-o citească? întreabă Ellis.

Pune scrisoarea pe blatul mesei și îl ridică pe Jake să adumece cartofii.

— De ce? pufnește Cait. Presupun că toată lumea știe ce spun. Face un gest cu capul spre partea cealaltă a bucătăriei.

— Acum nu ai vrea să-mi spargi și mie patru gălbenușuri într-un castron?

Ellis îl lasă jos pe Jake și desface plicul.

— Vor să precizeze că toți pețitorii au cerut să aibă prima întâlnire cu regina Katharine, spune el, după ce citește.

— E o minciună, mormăie Jules.

— Se poate. Dar nici nu contează. Spune aici că urmează să-i primim pe pețitorii Thomas „Tommy” Stratford și Michael Percy.

— Doi?

Arsinoe se strâmbă dezgustată.

— De ce doi? De ce și unul?

Jules, Cait și Ellis schimbă o privire. Doi pețitori în același timp reprezintă un mare compliment. Înainte de spectacolul cu ursul de la Festivalul Beltane, nimeni nu se aștepta ca Arsinoe să primească vreun pețitor, darămite doi.

— Trebuie să sosească, spune Ellis. Și cine știe cât vor sta aici dacă te plac.

— Până la sfârșitul săptămânii or să fie plecați, spune Arsinoe, tăind în două un cartof.

Jules ia scrisoarea de la Ellis.

— Tommy Stratford și Michael Percy.

Festivalul Beltane nu mai este acum ceva îndepărtat, acești doi băieți veniseră împreună cu o corabie în noaptea Debarcării. Aveai impresia că nu se pot opri din râs. Billy voia să-i strângă de gât.

Arsinoe aruncă pe masă cuțitul și pune ultima grămăjoară de cartofi pe un platou de lemn.

— Gata, Cait, spune ea. Ce mai urmează?

— Urmează să ieși din casă, răspunde Cait. Nu poți să te ascunzi în bucătăria mea la nesfârșit.

Arsinoe se prăbușește în scaun. Oamenii din Wolf Spring nu se mai satură de Regina lor Urs. Se adună în jurul ei în piață și îi cer să le spună povești despre marele ei urs brun. Îi cumpără un uriaș pește argintiu și se așteaptă ca ea să-l înfulece. Crud, sub ochii lor. Ei nu știu că povestea cu ursul fusese un truc, că el fusese adus pe scenă la Ceremonia de Revelare să danseze ca tras de sfoară. Ei nu știu că Jules îl controla cu ajutorul unui farmec de magie joasă. Numai familia, Joseph și Billy știu asta. Și încă mai puțini știu cel mai mare secret pe care îl are Arsinoe, că ea, de fapt, nu e naturalistă, ci toxică, așa cum s-a văzut după ce ea

și Jules au mâncat dulciuri otrăvite trimise de Katharine. Jules se îmbolnăvise grav și fusese gata să moară, și de atunci are dureri în tot corpul și șchioapătă. Dar Arsinoe nu avusese nimic.

Secretul acesta nu îl cunoștea decât ea, Jules și Joseph.

— Haide! spune Jules.

O bate pe umăr pe Arsinoe și se ridică rigidă. Lângă ea, Camden, puma, își linge umărul fracturat de primul familiar fals avut de Arsinoe, cel care îi lăsase și cicatrice pe față. Nu trecuseră nici două luni între atacul ursului și otrăvirea lui Jules, evenimente în urma cărora amândoi rămăseseră invalizi. Ca și cum Zeița ar fi vrut cu cruzime ca ei să se potrivească și aici.

— Unde mergem? întreabă Arsinoe.

— Undeva unde să nu mai stați pe capul meu, spune Cait, aruncând niște bucațele de mâncare pe masă pentru familiarii Aria și Eva, ciorile.

Păsările dau din cap, apreciind gestul, iar Cait spune cu voce mai blândă:

— Vrei să-ți fac înainte puțin ceai de coajă de salcie, Jules?

— Nu, bunico. Mă simt bine.

În curte, Arsinoe o urmează pe Jules, care trece pe lângă cotețul găinilor împreună cu Camden, dezmoțindu-și picioarele la căldura soarelui. Apoi se repede la grămada de lemne.

— Ce răscolești acolo? o întreabă Jules.

— Nimic.

Dar se întoarce cu o carte cu coperti vernil, de pe care scutură bucațelele de lemn. I-o întinde lui Jules și aceasta se încruntă. Este o carte despre plante otrăvitoare, pe care o sustrăsese cu grijă din librăria lui Luke.

— N-ar trebui să umbli cu de-astea, spune Jules. Și dacă te vede cineva cu ea?

— Vor crede că vreau să mă răzbun pentru ceea ce ți-au făcut ție.

— N-o să meargă. Să citești o carte ca să îi depășești pe toxici în otrăviri? Nici măcar nu poți să otrăvești un toxic, nu-i așa?

— Mai spune încă o dată „otrăvești”, Jules.

— Vorbesc serios, Arsinoe.

Coboară vocea până la șoptă, cu toate că sunt singure în curte.

— Dacă află cineva ce ești cu adevărat, o să pierdem singurul avantaj pe care îl avem. Asta vrei?

— Nu, spune încet Arsinoe.

Nu mai continuă discuția, pentru că nu mai vrea s-o mai audă pe Jules vorbind despre avantaje și strategii. Jules analizase opțiunile pe care le aveau încă de când zăcea în pat, otrăvită.

— Mi se pare că ești reticentă, spune Jules.

— Chiar sunt reticentă. Nu vreau să le ucid. Și nu cred că ele vor într-adevăr să mă ucidă.

— Dar o vor face.

— De unde știi?

— Pentru că toate reginele pe care le-am avut au făcut asta. De la începuturi.

Arsinoe își încheștează fălcile. De la începuturi. Parabola aceea veche, care spune că Zeița trimite daruri prin sacrificarea reginelor, că le trimite tripleți încă de pe vremea când pe insulă erau niște triburi. Cea mai puternică dintre ele își ucidea surorile, iar sângele lor hrănea insula. Și domnea ca regină până când Zeița trimitea alți tripleți, care creșteau, ucideau la rândul lor și hrăneau insula. Se spunea că e ceva instinctiv. Că impulsul de a se ucide între ele e la fel de natural ca bătaia cerbilor toamna. Dar asta nu este decât o poveste.

— Arsinoe? Știi că așa vor face. Știi că te vor ucide, indiferent dacă vor sau nu. Chiar și Mirabella.

— Crezi asta numai din cauza lui Joseph, spune Arsinoe. Dar ea nu a știut și... nu s-a putut abține.

Este gata să spună *Eu am făcut-o*, dar încă nu poate, chiar dacă acțiunea ei neîndemânatică dusese la toate astea. Și acum este mult prea lașă.

— Nu de asta, spune Jules. Și, pe urmă, ce s-a întâmplat cu Joseph... a fost o greșeală. Nu o iubește. Nu s-a dezlipit de lângă mine cât am fost otrăvită.

Arsinoe întoarce capul. Știe că Jules a încercat din toate puterile să creadă asta. Și să-l ierte.

— Poate ar fi bine să fugim, pur și simplu. Să ne ascundem, undeva sub pământ, până când una dintre ele o ucide pe cealaltă. N-or să te caute prea mult, dacă rămân două din care pot alege. De ce ai răscoli tufișurile să cauți o potârniche când ai în luminiș un cerb? Eu am strâns provizii de mâncare, pentru orice eventualitate. Putem lua caii, să ne îndepărtăm, și apoi îi vindem, facem rost de provizii și mergem mai departe pe jos. Ne învârtim în jurul capitalei, acolo n-o să ne caute nimeni. Și acolo o să putem afla când una dintre ele a murit.

Jules se uită la ea cu coada ochiului.

— Și ca fapt divers, pot să-ți spun că sper să moară Katharine. Va fi mai simplu s-o otrăvești pe Mirabella, când nu se așteaptă.

— Și dacă moare Mirabella? întreabă Arsinoe, iar Jules ridică din umeri.

— Atunci te duci și îi tai gâtul lui Katharine, presupun. Nu se poate pune cu tine.

Arsinoe oftează. Este așa de riscant, indiferent care regină ar muri mai întâi. Mirabella ar putea s-o ucidă pe loc, dacă nu ar avea un urs care s-o protejeze, iar în cazul în care Katharine ar fi s-o înjunghie cu un pumnal otrăvit, atunci secretul ei ar ieși la iveală. Și chiar dacă ar câștiga, clanul Arron ar revendica-o în numele toxicilor, și atunci nu ar fi decât o altă regină toxică.

Trebuie să existe o cale, se gândește ea, o cale să ieșim toate cu bine din povestea asta.

Măcar dacă ar putea să stea de vorbă cu ele. Chiar cu forța. Dacă ar putea să facă în așa fel încât să le țină cu forța în turn. Dacă ar putea sta de vorbă, este convinsă că situația s-ar schimba.

— Trebuie să scăpăm de cartea asta, spune Jules hotărâtă. Nu suport nici s-o văd.

Arsinoe strecoară cartea în vestă cu un aer vinovat.

— Cum te-ai simți dacă ți-aș spune să o ascunzi pe Camden? întreabă ea. Dacă îi urăști pe toxici, atunci mă urăști și pe mine.

— Nu e adevărat, spune Jules. Tu ești a noastră. N-ai fost crescută ca naturalistă în toți anii ăștia? Nu ești cu adevărat naturalistă, în sufletul tău?

— Sunt o Milone, spune ea. În sufletul meu.

Arsinoe se apleacă, strecurându-se printre crengile joase și ierburile înalte de pe pajiștea din nordul iazului Dogwood. Pe Jules o trimisese în oraș, la cârciuma Lion's Head, să-i caute pe Joseph și pe Billy. Îi spusese că va veni și ea după ce va ascunde cartea despre otrăvuri. Dar mințise. Ghemuită la pământ, răscolește iarba și nu durează mult până să găsească ce caută: o floare albă de cucută.

Otrava pe care o trimisese Katharine pentru Arsinoe, dar pe care o ingerase și Jules, se pare că avea și cucută. După cum scrie în cartea ei, cucuta provoacă o moarte liniștită, paralizând corpul începând de la picioare.

— O moarte liniștită, murmură Arsinoe.

Dar nu este deloc liniștită, dacă pe lângă cucută se mai adaugă și alte otrăvuri, așa cum făcuse Katharine. Este oribilă. Lentă și dureroasă, și Jules suferise îngrozitor.

— De ce ai făcut-o, surioară? întreabă Arsinoe cu glas tare. Oare pentru că erai supărată? Pentru că ai crezut că am trimis ursul să te sfâșie?

Dar în mintea ei, Katharine nu răspunde.

Micuța Katharine. Când erau copii, avea părul cel mai lung dintre ele. Și cel mai lucios. Chipul ei avea cele mai fine trăsături. Îi plăcea să facă pluta pe râul care trecea prin spatele casei, și părul ei negru se răsfirea pe apă ca niște alge fine. Mirabella trimitea curenți prin apă și Katharine râdea și râdea.

Arsinoe se gândește la chipul lui Jules, crispat de durere. Se pare că nu te pui cu micuța Katharine.

Cu un gest impulsiv, se repede și smulge cucuta din rădăcină. N-ar trebui să aibă amintirile astea nostalgice. Și nici nu le-ar fi avut, dacă n-ar fi fost Mirabella cu sentimentalismul ei blestemat, care a făcut-o să-și amintească niște lucruri care poate nici n-au fost reale.

— Și chiar dacă ar fi, murmură ea. Jules are dreptate.

Înainte să se termine anul, două dintre ele vor fi moarte. Și oricât ar fi de reticentă, nu vrea să fie ea cea care va muri.

Miroase floarea de cucută. Miroase oribil, dar o bagă în gură pe toată. O mestecă, și sucurile ei aduc alte arome pe lângă mirosul rânced.

Cucuta nu are gust bun. Totuși are un gust... satisfăcător. Ce simte ea când mestecă otrava asta simte probabil și Jules când coace un măr sau Mirabella când cheamă vântul.

— Mai târziu o să trag un pui de somn într-un pat din iederă otrăvitoare, spune Arsinoe și începe să râdă, mâncând și ultima floare. Sau poate merg prea departe.

— De ce mergi prea departe?

Arsinoe se îndepărtează repede de floarea de cucută. Aruncă ultimele rămășițe din plantă și le împrăștie cu piciorul, să se piardă în iarbă.

— În numele Zeiței, Junior! se răstește ea. Văd că te pricepi să spionezi lumea.

Billy zâmbește și ridică din umeri. Se pare că băiatul acesta nu prea are ce face. Și că mereu reușește s-o găsească. Se întrebă dacă o fi un soi de har al continentalilor. Harul de a fi băgăcios.

— Ce făceai? întrebă el. Nu tot magie joasă, nu?

— M-a trimis Cait după coacăze, minte ea.

Nici măcar nu este sezonul coacăzelor.

— Nu văd nicio coacăză. Sau vreun coș în care să le aduni.

— Ce pacoste ești! bombăne Arsinoe.

El râde.

— Nu mai mare decât tine.

Arsinoe trece pe lângă el, ca să se îndepărteze de cucută.

— Bine, îmi cer scuze, spune ea. Ce cauți aici? Credeam că ești cu Joseph și Jules la Lion's Head.

— Ei doi trebuie să petreacă puțin timp împreună.

Billy rupe o frunză lată, o prinde între degetele mari și fluieră prin ea.

— Și Jules mi-a spus că ai noutăți despre pețitori.

— Deci de-asta ai venit fuga aici.

Ea zâmbește, și zâmbetul acela ridică puțin capătul măștii negre, lăcuite, care îi acoperă cicatricile.

— Nu am venit fuga, insistă el. Am știut de la început că așa se va întâmpla. Mi-am dat seama că vor veni după tine imediat ce vor vedea ursul. Imediat ce te vor vedea pe faleza aceea, la Debarcare.

— Tu și restul lumii. Am aliniat la debarcader toate bărcile, să le curățăm și să le vopsim. Toată lumea din Wolf Spring vrea să dea impresia că nu-i pasă de ce cred alții. Dar toți mint.

Wolf Spring. Un oraș agricol și pescăresc dur, plin de agricultori duri și brutali. Își prețuiesc pământul, apele și mânuirea topoarelor.

Arsinoe își pune mâinile în șolduri și se uită pe pajiște. E frumos. Wolf Spring e frumos așa cum e. Îi displace gândul că Wolf Spring se poate schimba doar ca să facă pe plac unor mușafiri așa-ziși iluștri.

— Tommy Stratford și Michael... nu-știi-cum, spune ea. Ești îngrijorat că o să-i plac mai mult pe ei decât pe tine?

— Asta e pur și simplu imposibil.

— De ce? Pentru că ești atât de irezistibil?

— Nu. Pentru că tu nu placi pe nimeni.

Arsinoe pufnește.

— Dar pe tine te plac, Junior.

— Da?

— Numai că am lucruri mult mai importante la care să mă gândesc acum.

Billy își lăsase părul să crească de când venise pe insulă, și acum este destul de lung ca să-i fluture puțin în vânt. Arsinoe se trezește că se întreabă cum ar fi să-și treacă degetele prin părul lui, și își bagă imediat mâinile în buzunare.

— De acord, spune Billy, și se întoarce să se uite la ea. Vreau să știi că am refuzat să mă duc la surorile tale.

— Dar tatăl tău! Va fi furios. O să oprim scrisoarea. Ai trimis-o cu pasărea sau cu calul? Să nu-mi spui că ai trimis-o cu barca. Jules nu poate chema bărcile înapoi.

— E prea târziu, Arsinoe. S-a terminat.

Se apropie de ea și îi atinge obrazul prin masca roșie-neagră. Fusese și el acolo când ea îi pusese prostește în fața ursului care ataca. Încercase s-o salveze.

— Ai spus că nu vrei să te căsătorești cu mine, șoptește ea.

— Multe lucruri spun eu.

Se apleacă spre ea. Indiferent ce spusese ea, că acum amână gândurile referitoare la viitor, își imaginase de multe ori clipa asta. Se uitase la el cu coada ochiului și se întrebase cum ar fi

sărutul lui. Tandru? Nepriceput? Sau așa cum e răsul lui, plin de siguranță și de viclenie?

Inima lui Arsinoe bate mai repede. Se apleacă spre el, apoi își amintește că încă mai are pe buze cucută.

— Nu mă atinge!

Îl împinge, și el aterizează în iarbă.

— Uau! face el.

— Scuză-mă, răspunde ea, intimidată, și îl ajută să se ridice. N-am vrut să fac asta.

— Să mă săruți sau să mă împingi?

Își scutură hainele fără să o privească, cu obrazii roșii de rușine.

— Am greșit cu ceva? Voiai să fii tu cea care mă sărută? Așa se face aici? Pentru că nu aș avea o problemă cu asta...

— Nu.

Arsinoe simte și acum gustul cucutei în gură. Aproape uitase. Fusese gata să-l ucidă, și gândul acesta îi taie răsufarea.

— Îmi pare rău. Pur și simplu nu vreau. Nu acum.

*

Jules și Joseph termină două halbe de bere înainte să-și dea seama că Billy n-o să revină împreună cu Arsinoe.

— Poate e mai bine așa, spune Joseph. S-a făcut târziu. Acum toți bețivii i-ar cere să le arate ursul.

Jules se încruntă. Ursul lor fantomă devine o problemă. Arsinoe nu mai fusese văzută cu el din noaptea Revelării, și până acum le spusese că este prea agresiv și trebuie ținut departe, în pădure. Dar asta nu îi va satisface multă vreme pe oamenii din Wolf Spring.

— Deci, spune Joseph, și se îndepărtează de masă. Mergem? Sau mai vrei o porție de scoici fripte?

Jules clatină din cap și ies amândoi pe stradă. Lumina înserării este caldă și apa din golful Sealhead, care se vede printre

clădiri, a căpătat nuanțe strălucitoare de cobalt și portocaliu. Îndreptându-se spre ea, Joseph își strecoară degetele în mâna ei.

Atingerea lui îi provoacă și acum un fior de plăcere, chiar dacă plăcerea este întinată de ceea ce s-a întâmplat între el și Mirabella.

— Joseph, spune ea și îi ridică mâna. Încheieturile tale...

El își trage mâna și își încleștează pumnul. Încheieturile îi sunt pline de julituri și tăieturi de la reparațiile bărcilor.

— Întotdeauna am spus că nu voi lucra pe șantier cu tata și cu Matthew. Dar nu știu ce am crezut că o să fac.

Oftează.

— Nu e o viață chiar așa de rea, cred. Și dacă pentru ei e destul de bună, eu de ce aș crede altfel? Atâta timp cât nu te deranjează mirosul meu de scoici.

Lui Jules îi face rău să vadă bravura pe care o afișează. Să vadă că se simte prins ca într-o capcană.

— Nu mă deranjează, spune ea. Și oricum, nu e ceva permanent.

— Nu?

— Sigur că nu. Până va fi încoronată Arsinoe, ai uitat? Atunci tu vei fi în consiliu și eu în garda ei.

— Ah! face el și îi cuprinde umerii cu brațul. Finalul nostru fericit. Așa ceva spuneam eu, nu?

Se plimbă în liniște pe aleea care trece prin fața lui *Heath and Stone* și *Wolverton Inn*, iar Camden țopăie pe lăzile de lemn pline cu sticle goale.

— Unde s-o fi dus Arsinoe? întreabă Joseph.

— La copacul chircit, probabil. S-o caute pe Madrigal și să mai facă niște magie joasă.

— Madrigal e cu Matthew. S-a întâlnit cu el la docuri, de când a coborât de pe *The Whistler*.

Madrigal și Matthew. Alăturarea celor două nume o face să strângă din ochi. Flirtul mamei sale cu fratele mai mare al lui Joseph ar fi trebuit să se încheie. Măcar Matthew ar fi trebuit să-și vină în fire. Ar fi trebuit să-și dea seama cât de capricioasă și de superficială e Madrigal. Ar fi trebuit să-și aducă aminte că încă o mai iubește pe mătușa Caragh, exilată sau nu la Black Cottage.

— Ar trebui să termine povestea asta, spune ea.

— Poate. Dar nu o vor face. El spune că o iubește, Jules.

— Numai cu ochii, se stropșește ea. Nu cu inima.

Joseph pare că tresare când spune asta, și ea se uită cu coada ochiului la profilul lui frumos. Poate așa iubesc toți bărbații. Mai mult cu ochii decât cu inima. Așa că poate nu au fost circumstanțele și furtuna. Delirul. Cu siguranță la regina Mirabella are mai multe de văzut decât la ea, și poate nu este nimic complicat aici.

Jules se îndepărtează de el.

— Ce e? întrebă Joseph.

Fac colțul la capătul aleii, și pe ușile de la *Heath and Stone* iese un mic grup de oameni. Când îl văd pe Joseph, se opresc brusc.

Joseph o apucă de umeri pe Jules.

— Să mergem mai departe!

Dar când trec pe lângă ei, fata care este mai aproape, plină de curaj de la prea mult whisky, îl plesnește pe Joseph peste ceafă. Când el se întoarce, îl scuipă pe cămașă.

Joseph inspiră adânc, dezgustat, dar se străduiește să zâmbească.

Jules e cuprinsă de furie.

— E în regulă, Jules, spune el.

— Nu e deloc în regulă, mârâie fata. Am văzut ce-ai făcut la Festivalul Beltane. Cum o protejai pe regina elementalilor. Trădătorule!

Scuipă din nou.

— Continentalule!

Se întoarce să plece, dar îl amenință peste umăr.

— Data viitoare nu va mai fi un scuipat. Va fi un cuțit între coaste.

— Sfâșie! îi dă comanda Jules, și Camden sare.

O trânteste pe față la pământ, imobilizând-o pe dalele tocite ale aleii cu laba lui nevătămată.

Sub pumă, fata începe să tremure. Curajul și whisky-ul s-au dus, dar reușește totuși să rânjească.

— Ce o să-mi faci? o întreabă ea provocator.

— Cine se atinge de Joseph va răspunde în fața mea, spune Jules. Sau poate în fața reginei. Și a ursului ei.

Jules face un semn cu capul și Camden se retrage.

— N-ar trebui să-l aperi, spune o altă fată, care încearcă s-o ridice de jos pe prietena ei.

— Nu e loial, spune și alta, apoi se întorc și pleacă toate spre casă.

— Nu trebuia să faci asta, Jules, spune Joseph când rămân singuri.

— Nu-mi spune mie ce trebuie și ce nu trebuie să fac. Cât timp sunt eu aici, n-o să te atingă nimeni. Nici măcar n-o să se uite urât la tine.

— Și te temeai că tu și Camden o să păreți slabe, din cauza schiopătatului. Acum cred că se tem și mai mult de voi.

— Trebuie să priceapă că acum suntem mai răi, spune Jules, sec.

Joseph se apropie de ea și îi dă o șuviță de păr castaniu după ureche. O sărută delicat.

— Mie nu mi se pare că ești rea.